

Teška vremena

“Ako svi zajedno molimo, ako dodamo samo tračak dobre volje, naš će nam Gospodin dati svoju milost i okončat će ovu mračnu, strašnu noć. Tada će doći zora, jutro ispunjeno suncem.”

31.12.1969.

“Ako svi zajedno molimo, ako dodamo samo tračak dobre volje, naš će nam Gospodin dati svoju milost i okončat će ovu mračnu, strašnu noć. Tada će doći zora, jutro ispunjeno suncem.”

Dana 22.prosinca 1971. u Villu Tevere stigao je prelijepi drevni prikaz Blažene Majke. Bila je to drvena skulptura, gotovo u prirodnoj veličini i... nužno ju je trebalo restaurirati. Bio je to dar osnivaču od njegovih talijanskih sinova i kćeri. Vidjevši je, sveti Josemaría joj se obratio nježnim riječima te je pitao iz koje je Crkve stigla. Dao je da se vrati u prvotno stanje što je prije moguće te zamolio da se u međuvremenu smjesti na prikladno privremeno mjesto, sa svježim cvijećem uvijek do nogu naše Gospe. Na takav je način želio dovesti u prvotno stanje sve kipove uklonjene iz crkava, konfesionalno izbačene, euharistijski zanemarene, vjerski napadavane, ismijavane i lišene poštivanja.

To su bila teška vremena. Nakon Koncila postojale su brojne neosnovane i upitne interpretacije koncilskih tekstova, ljudi su

opravdavali svoje tvrdnje pozivajući se na takozvani “duh Koncila.”

Osnivač je običavao pisati rečenicu na prvu stranicu svoga liturgijskog kalendara kao geslo za cijelu godinu. Na Novu Godinu 1970. napisao je: Beata Maria intercedente, fortes in fide! (“Posredovanjem Blažene Marije ostanimo jaki u vjeri”). Ali bio je slomljenog srca. Uznemireni Pavao VI objavio je znakove “raspadanja Crkve” i “dim sotone” koji se u nju uvlači. Iako nije želio žalostiti svoje sljedbenike, ponekad im se povjeravao: “Jako patim, djeco moja. Živimo u vremenu ludila. Milijuni duša su zbunjeni. Postoji velika opasnost da će u praksi Sakramenti biti lišeni svoga sadržaja – svi, čak i Krštenje – i da će zapovijedi Božjeg zakona izgubiti svoje značenje za savijest.”

Kasnije ih je tješio, “Vrlo dobro znate da Crkva neće umrijeti jer je naš

Gospodin obećao da neće, a njegova riječ je nepogrješiva. Ipak moram reći da se stvari jako loše razvijaju i ne bih bio dobar pastir da vam to ne kažem. Često vas radije čuvam podalje od patnje i bol podnosim sam.”

“Stado je u dobroj formi,” također je rekao, “kada se pastiri brinu za ovce; kada puste pse na vuka; kada ne vode stado na pašu tamo gdje je trava otrovna, nego tamo gdje mogu naći hranjivo lišće. Ista je stvar s dušama. Trebamo pastire koji nisu tihi čuvari ovaca, jer psi su beskorisni ako ne laju: trebaju lajati da bi tako dali znak za uzbunu.”

Uvidjevši pobunu s kojom se suočio Sveti Otac rekao je: “Jako molite za trenutnog Papu i za Papu koji ima doći, koji će od prvoga dana morati biti mučenik.” Napisao je pismo svoj svojoj djeci potičući ih “da od svakog mogućeg napada brane autoritet

Rimskog Prvosvećenika, jer njegov autoritet jedino Bog može ograničiti.”

Tijekom tih vrlo teških godina njegovo je učenje prožimala vjernost, ljubav prema Crkvi i nada. “Da,” rekao je tijekom boravak u Portugalu, “istina je da je ovo vrijeme pomanjkanja vjere. Ali je također i vrijeme ogromne vjere. Upravo sada znam ljude koji se više nego ikada u svome životu prepuštaju Božjoj milosti. Ako svi skupa molimo, ako dodamo samo malo dobre volje, naš će se Gospodin smilovati i okončat će ovu mračnu, strašnu noć. Tada će svanuti zora, sunčano jutro. Poput ovih dana u Lisabonu koji su tako divni!”

Jaki u vjeri

Vrijeme za molitvu. Tako ga je on definirao. Te su godine više nego ikada bile godine molitve. I patnje. Godine 1970. nabavio je tisuće krunica, i darivao ih svakome

posjetitelju, tražeći ih da se mole za Crkvu. Bio je trenutak za okretanje Majci Crkve da se skрати “vrijeme progona.” Krenuo je na niz hodočašća Mariji, tugu njegova srca smanjivala je samo jaka nadnaravna nada i instinktivni smisao za šalu.

“Idem posjetiti dva svetišta Blažene Djevice,” napisao je svojoj djeci neposredno prije puta na Pirinejski poluotok. “Idem poput hodočasnika dvanaestog stoljeća: istom ljubavi, istom jednostavnosti, istom radosti. Tamo ću moliti za Crkvu, za Papu i za Djelo... Pridružite mi se u mojim molitvama i Misi.” U travnju 1970. otišao je u Fatimu i Torreciudad, planinsku kapelu u koju je donešen nakon svojeg ozdravljenja 1904., i gdje je njegovim trudom upravo započela izgradnja velikog svetišta.

Molitva za Crkvu i Svetog Oca

Uz brigu za Crkvu bila je tu i njegova skrb oko konačnog pravnog statusa

Opusa Dei. Oblik sekularnog instituta već se pokazao neprimjerenim od trenutka prvog papinskog odobrenja 1947., ali trebalo ga se prihvatiti dok ne dođe vrijeme u kojem bi se mogao naći kanonski okvir prikladan teološkom i pastoralnom fenomenu Opusa Dei. Drugim vatikanskim koncilom otvorile su se nove mogućnosti koje će se kasnije razviti unutar kanonskog zakona – posebno odobrenje za osobne prelature.

Svetišta naše Gospe

U duhu zabrinutosti otputovao je u svetište Guadalupe, u Meksiko, u svibnju 1970. Poklonio se tamo našoj Gospi moleći za Crkvu i Djelo. Klečeći na malom balkonu licem prema hramu, molio je krunicu i glasno govorio Mariji pun djetinjeg povjerenja. “Gospo, donosim ti – jer ništa drugo nemam – trnje, trnje koje nosim u srcu. Ali siguran sam da će se ono s tobom preobraziti u ruže...

Dar kojeg nosimo u sebi, u svojim srcima, ružice koje cvjetaju tijekom cijele godine: ruže svakodnevnog života, obične ruže, ali ispunjene mirisom žrtve i ljubavi. Namjerno sam rekao ružice, jer mi tako bolje odgovara, naime, cijelog svog života bio sam sposoban obavljati jedino obične, svakodnevne stvari, a i tada često nisam bio sposoban završiti ih. Ali sam siguran da me tamo, u mom svakodnevnom uobičajenom poslu, Ti i tvoj Sin iščekujete.”

Drugom je prilikom nastavio, “Evo me. Jer ti možeš sve! Jer ti ljubiš! Majko moja, naša Majko (...), čuvaj nas od svega što nam priječi da budemo tvoja djeca, svega što nam pokušava zapriječiti put i okrnjiti poziv (...). Marijo, Kćeri Boga Oca; Marijo, Majko Boga Sina; Marijo, Zaručnice Boga Duha Svetoga; Marijo, Hramu Presvetog Trojstva: od Tebe je veći samo Bog! Neka se vidi

da si naša Majka! Pokaži što si sposobna učiniti!”

Da bi utješio Papu, sveti Josemaría je zatražio audijenciju i primljen je 25. lipnja 1973. Nije išao na molitvu nego samo dati Svetom Ocu neke dobre vijesti: vjernost tisuća ljudi u Djelu, ređenje značajnog broja svećenika, sto postotnih svećenika, cvatući apostolat u tolikim dijelovima svijeta. Pavao VI je shvatio i bio je zahvalan.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/teska-
vremena/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/teska-vremena/) (5.08.2025.)